

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobkyně: **NICOL pharma s.r.o.**, IČO: 291 16 481, se sídlem Střelice 47
*zastoupena Mgr. Jiřím Maškem, advokátem, se sídlem Lochotínská
1108/18, 301 00 Plzeň*

proti
žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Květná 15,
603 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. SZPI/AD422-28/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. SZPI/AD422-28/2017 (dále též: napadené rozhodnutí), jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Plzni ze dne 5. 12. 2017, č. j. SZPI/AD422-21/2017 (dále též: rozhodnutí správního orgánu I. stupně), pokud jde o slovní vymezení skutkové stránky přestupků, jejichž spácháním byla žalobkyně

uznána vinnou. Alternativně se žalobkyně domáhala moderace uložené pokuty, jejíž výše v částce 70 000 Kč však byla napadeným rozhodnutím potvrzena.

2. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně shledalo žalobkyni vinnou, že:

„I. nabízel v blíže nezjištěné době na blíže nezjištěné provozovně k prodeji doplněk stravy: EREKTIN XXL 100 kapslí, označení šarže č. EX1602, datum minimální trvanlivosti: 12/2018, velikost výrobku: 100 kapslí, celkové zjištěné množství 4 kusy balení (viz faktura - daňový doklad ze dne 13. 12. 2016 č. 1690320), u něhož bylo rozborů provedenými v akreditované laboratoři (Zkušební laboratoř č. 1058.2 akreditovaná ČIA, Za Opravnou 300/6, 150 00 Praha 5 - Motol) zjištěno, že nevyhověl ve sledovaném ukazateli koenzym Q10 údají deklarovanému na obale doplňku - 8,6 mg/tobolku. Zjištěný obsah koenzymu Q10 byl 3,08 mg/tobolku. Tím, že obviněný uvedl na trh potravinu, jejíž označování a obchodní úprava byly pro spotřebitele zavádějící nepravdivá informace o obsahu deklarované účinné látky), porušil povinnosti stanovené v čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. 10. 2011, o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnice Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 (dále jen "Nařízení č. 1169/2011"), podle kterého "Informace o potravinách nesmějí být zavádějící, zejména pokud jde o charakteristiky potravin a zvláště o její povahu, totožnost, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, zemi původu nebo místo provenience, způsob výroby nebo získání."

Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 17 odst. 2 písm. b) zák. č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění účinném v době kontroly (dále jen "zákon č. 110/1997 Sb."), podle něž se provozovatel potravinářského podniku dále dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími požadavky na potraviny uvádí na trh potravinu klamavě označenou nebo opatřenou zavádějícími informacemi anebo ji nabízí klamavým způsobem.

II. nabízel v blíže nezjištěné době na blíže nezjištěné provozovně k prodeji doplněk stravy: Ženšen pravý VITO LIFE 100 tbl, označení šarže: PG1603, datum minimální trvanlivosti: 8/2018, velikost výrobku: 100 tablet, celkové zjištěné množství 21 kusů balení (viz faktura - daňový doklad z dne 2. 6. 2016 č. 169126 - 15 kusů a ze dne 13. 12. 2016 č. 1690320 - 6 kusů), u něhož bylo rozborů provedenými v akreditované laboratoři (Zkušební laboratoř č. 1058.2 akreditovaná ČIA, Za Opravnou 300/6, 150 00 Praha 5 - Motol) zjištěno, že nevyhověl ve znacích dimethomorph (suma izomerů), propiconazol, carbendazim a benomyl (suma benomyly a carbendazimu vyjádřená jako carbendazim) požadavkům na bezpečnost uvedeným v příloze II k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 396/2005 ze dne 23. února 2005, o maximálních limitech reziduí pesticidů v potravinách a krmivech rostlinného a živočišného původu a na jejich povrchu a o změně směrnice Rady 91/414/EHS, v platném znění (dále jen Nařízení č. 396/2005), když výsledné hodnoty činily:

a) dimethomorph (suma izomerů): 0,22 mg/kg (maximální limit reziduí: 0,05 mg/kg, rozšířená nejistota

měření: $\pm 0,11$)

b) propiconazol: 0,20 mg/kg (maximální limit reziduí: 0,05 mg/kg, rozšířená nejistota měření: $\pm 0,10$)

c) carbendazim a benomyl (suma benomylu a carbendazimu vyjádřená jako carbendazim): 15,1 mg/kg (maximální limit reziduí: 0,1 mg/kg, rozšířená nejistota měření: $\pm 7,6$).

Tímto obviněný porušil povinnosti stanovené v čl. 18 Nařízení č. 396/2005, dle kterého "produkty zahrnuté v příloze I nesmějí obsahovat od doby svého uvedení na trh jako potraviny nebo krmivá anebo od doby předložení zvířatům ke krmení žádná rezidua pesticidů převyšující MLR (maximální limit reziduí - pozn. správního úřadu) pro tyto produkty stanovené v přílohách II a III." Tím se pak dopustil přestupku uvedeného v ustanovení § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., podle nějž se provozovatel potravinářského podniku dopustí správního deliktu tím, že nedodrží požadavky na bezpečnost potravin podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny."

Za to byla žalobkyni rozhodnutím správního orgánu I. stupně uložena pokuta ve výši 70 000 Kč.

3. Napadeným rozhodnutím pak žalovaná rozhodla o částečné změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně takto:

„a) v bodě I. na str. 1 se slova „nabízel v blíže nezjištěné době na blíže nezjištěné provozovně k prodeji doplněk stravy: EREKTIN XXL 100 kapslí, označení šarže č. EX1602, datum minimální trvanlivosti: 12/2018, velikost výrobku: 100 kapslí, celkové zjištěné množství 4 kusy balení (viz faktura - daňový doklad ze dne 13. 12. 2016 č. 1690320),“ nahrazují slovy: „uváděl na trh v době následující po 5.4.2016 do 13.12.2016 z adresy NICOL pharma s.r.o., Plovární 478/1, 301 00 Plzeň doplněk stravy: EREKTIN XXL 100 kapslí, označení šarže č. EX1602, datum minimální trvanlivosti: 12/2018, velikost výrobku: 100 kapslí, celkové zjištěné množství 4 kusy balení (viz dodací list č. 16040518 a faktura - daňový doklad ze dne 13. 12. 2016 č. 1690320),“

b) v bodě I. na str. 2 se slova „ve znění účinném v době kontroly (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“)“ nahrazují slovy: „ve znění účinném v době spáchání přestupků (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“)“

c) v bodě II. na str. 2 se slova „nabízel v blíže nezjištěné době na blíže nezjištěné provozovně k prodeji doplněk stravy Ženšen pravý VITO LIFE 100 tbl, označení šarže: PG1603, datum minimální trvanlivosti: 8/2018, velikost výrobku: 100 tablet, celkové zjištěné množství 21 kusů balení (viz faktura - daňový doklad ze dne 2. 6. 2016 č. 169126 - 15 kusů a ze dne 13. 12. 2016 č. 1690320 - 6 kusů),“ nahrazují slovy: " uváděl na trh v době následující po 3.5.2016 do 13.12.2016 z adresy NICOL pharma s.r.o., Plovární 478/1, 301 00 Plzeň doplněk stravy: Ženšen pravý VITO LIFE 100 tbl, označení šarže: PG1603, datum minimální trvanlivosti: 8/2018, velikost výrobku: 100 tablet, celkové zjištěné množství 21 kusů balení (viz dodací list 16050315 a faktura - daňový doklad ze dne 2. 6. 2016 č. 169126 - 15 kusů a ze dne 13. 12. 2016 č. 1690320 - 6 kusů).“

Ve zbytku bylo žalovanou rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Žaloba

4. Žalobní námítky byly rozčleněny do čtyř okruhů, které byly uvedeny pod souhrnným označením nezákonnost napadeného rozhodnutí. V prvním z nich žalobkyně namítla

nezákonnost napadeného rozhodnutí, která dle ní spočívá jednak v tom, že žalovaný připustil úvahu správního orgánu I. stupně, podle níž žalobkyně měla být vzhledem ke svým dřívějším zkušenostem s dodavatelem Vito Life Ltd. bdělejší a sama aktivně prověřovat, zda dodávané produkty dovezené ze zahraničí neodporují českým právním předpisům nebo právu EU. Žalobkyně však žádnou takovou povinnost nemá, a proto správním orgánům takové hodnocení nepřisluší. Nesplnění takové domnělé povinnosti pak nelze žalobkyni ani přičítat k tíži. Od počátku žalobkyně namítala, že není v jejich ekonomických silách zajistit velmi nákladné testování každého výrobku, který nakupuje od svých dodavatelů. Podle jejího názoru zákon č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích nedostatečně reflektuje rozdíl v postavení výrobce a distributora, neboť v daném případě žalobkyně nemohla jakkoli zasáhnout do složení výrobků nebo údajů obsažených na jejich obalech. I nařízení č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva v čl. 19 odst. 2 akcentuje pro případ ukládání sankce postavení sankcionovaného subjektu v distribučním řetězci, neboť je zřejmé, že závažnost a důsledky činnosti žalobkyně provádějící výlučně distribuční činnost nemající vliv na složení, balení, označování, bezpečnost nebo neporušenost výrobku, je odlišná od faktického výrobce Vito Life Ltd. a nelze ji proto hodnotit způsobem učiněným žalovanou a prvoinstančním orgánem.

5. Druhý důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí pak žalobkyně spatřuje v nezohlednění polehčujících okolností. Podle žalovaného nelze to, že žalobkyně poskytla v průběhu řízení správním orgánům součinnost, hodnotit jako polehčující okolnost. K tomu žalobkyně poukázala na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 88/2013-37, podle nichž lze dle jejího názoru poskytnutou součinnost naopak za polehčující okolnost uznat. Současně nebylo dle žalobkyně zohledněno to, že opakovaně splnila uložená opatření, tj. stažení z trhu doplňku stravy Ženšen pravý – velikost balení 100 tablet, označení šarže č. PG 1603 (dále též: doplněk stravy Ženšen pravý), a rovněž provedení laboratorních vzorků tohoto na vlastní náklady. Rovněž nebylo přihlédnuto k tomu, že z celkových 21 kusů balení doplňku stravy Ženšen pravý bylo staženo a zlikvidováno celkem 12 kusů balení.
6. Třetí důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí spatřuje žalobkyně v nesprávné aplikaci přestupkového zákona. Správní orgán I. stupně dle jejího mínění porušil procesní předpisy, když nepostupoval podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též: přestupkový zákon) postupem dle § 112 odst. 1 a 4 přestupkového zákona, ale pouze aplikoval jeho § 112 odst. 3 ve věci použití nové úpravy pro určení druhu a výměry trestu. Žalovaná uvedla, že přestupkový zákon měl být aplikován a prvostupňový správní orgán i tak postupoval, „*I když odpovědnost za dané protiprávní jednání bylo posuzováno podle dosavadních právních předpisů.*“ Žalobkyně namítá, že přestupkový zákon je oproti původní úpravě pro žalobkyni příznivější a mimo jiné i z tohoto důvodu považuje žalobkyně za nesprávné, pokud prvostupňový správní orgán aplikoval tento zákon pouze ve věci druhu a výměry sankce. Žalobkyni byl dne 19. 10. 2017 doručen příkaz správního orgánu I. stupně, tedy poté, co přestupkový zákon nabyl účinnosti, mělo být tedy podle něj i postupováno. Proto má žalobkyně zato, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud aplikoval jeho § 112 odst. 3, zatímco žalovaná pochybila tím, že tuto námitku žalobkyně označila za nedůvodnou.
7. Konečně shledala žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí i proto, že jí byla uložena likvidační pokuta. Předně v napadeném rozhodnutí absentuje důkladná úvaha o

hodnocení majetkových poměrů žalobkyně, k čemuž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. I s ohledem na výšku pokuty, kterou byla žalobkyně ohrožena, tedy 50 000 000 Kč, se měly správní orgány důkladněji zabývat jejími majetkovými poměry. Žalobkyně poukázala na nepřípustnost ukládání likvidačních pokut, která byla vyslovena i Ústavním soudem v nálezu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13. Ke svým majetkovým poměrům pak žalobkyně uvedla, že v roce 2016 sice dosáhla zisku ve výši 829 000 Kč, ale obratem jej použila na udržení chodu a rozvoje svého podnikání prostřednictvím smlouvy o úvěru č. 9466183S1000 ze dne 31. 3. 2017 a smlouvy o úvěru č. 9599156S1000 ze dne 25. 5. 2017. V roce 2015 pak žalobkyně utrpěla ztrátu ve výši 691 000 Kč. Žalobkyně je přesvědčena, že její majetkové poměry nebyly hodnoceny ke dni rozhodování správního orgánu, ale ke dni 31. 12. 2016 s odkazem na přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2016, když správní orgány akcentovaly, že se toho roku žalobkyni ekonomicky dařilo. Takovou úvahu ale žalobkyně považuje za krátkozrakou a nezohledňující objektivní skutečnosti vývoje jejího podnikání v delším časovém horizontu. Ty jsou zjevné zejména z její rozvahy za rok 2017. Z ní je patrný záporný kapitál žalobkyně ve výši 1 796 000 Kč, což indikuje skutečnost, že základní kapitál nepostačuje na úhradu ztrát z minulých let. Dále je zjevné, že tento deficit vlastního kapitálu je kompenzován částí cizích zdrojů ve stejné výši, když celkové cizí zdroje činí k 31. 12. 2017 částku 11 009 000 Kč. Z toho je dle žalobkyně patrné, že i pokuta uložená ve výši 70 000 Kč může být pro žalobkyni v její současné ekonomické situaci likvidační. Správní orgány se však s touto skutečností nevypořádaly dostatečně.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná navrhl, aby byla podaná žaloba zamítnuta. Ve svém vyjádření k žalobě odmítla argumenty žalobkyně. K první žalobní námitce uvedla, že co se týká odpovědnosti žalobkyně jako provozovatele potravinářského podniku uvádějícího potraviny na trh je tato dána jako objektivní. V daném případě tedy žalobkyně jako provozovatel potravinářského podniku, který uvádí na trh potraviny, nese objektivní odpovědnost za zjištěné nedostatky jí na trh uváděných potravin. Své odpovědnosti by se žalobkyně zbavila pouze v případě, že by prokázala naplnění liberačního důvodu, tedy vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 15/2017-39 a ze dne 1. 9. 2016, č. j. 10 As 167/2015-35, z nichž vyplývá, že pro naplnění liberačního důvodu nepostačuje pouhé spolehnutí se na kontrolu prováděnou dodavatelem a roli nehrají ani případné náklady vyžadované pro provádění kontrol za účelem vynaložení „veškerého úsilí“ požadovaného zákonem. Přestože námitka žalobkyně nesměřuje k otázce jejího vyvinění, má žalovaná za to, že dané závěry je možné aplikovat i při posuzování role žalobkyně v distribučním řetězci a nákladnosti případných laboratorních rozborů.
9. Článek 19 odst. 2 nařízení č. 178/2002 stanovuje požadavek na provozovatele potravinářských podniků provozujících maloobchod nebo distribuční činnosti, byť neovlivnili balení, značení, bezpečnost nebo celistvost potraviny, zajistit, aby i tito provozovatelé rovněž hráli svoji úlohu při stahování potraviny, která se neshoduje s požadavky na bezpečnost potravin a při předávání příslušných informací. Pokud např.

výrobce stáhne nevyhovující potravinu, distributor nebo maloobchodník se tohoto procesu musí rovněž účastnit. Uvedené ovšem nikterak nezasahuje do principu objektivní odpovědnosti, kterou nesou všichni provozovatelé potravinářských podniků, kteří uvádějí potravinu na trh. Nelze ani dovodit povinnost správního orgánu posoudit při stanovení pokuty jako polehčující okolnost, že se jedná o maloobchodníka či distributora, i když v obecné rovině takovou okolnost jako polehčující v úvahu vzít lze. Pokud se tak v daném případě nestalo, je to ovlivněno jinými okolnostmi daného případu, které správní orgán v rámci správního uvážení hodnotil, a pokud k tomuto konkrétnímu hodnocení nepřistoupil, nelze z toho usuzovat na porušení právních předpisů nebo vybočení z mezí daných pro správní uvážení. Ve prospěch žalobkyně však bylo hodnoceno, že zjištěné nedostatky byly skrytého charakteru zjistitelné pouze laboratorními rozbory. Charakter vady a možnost jejího zjištění ze strany žalobkyně tedy zohledněny byly.

10. Žalobkyně byla již dříve třikrát sankcionovaná za uvedení na trh nevyhovujících doplňků stravy, které jí dodala stejná společnost Vito Life Ltd. jako v dané věci. Pakliže bez dalšího pokračovala v distribuci doplňků stravy od stejné společnosti i přes opakovanou negativní zkušenost s jejími výrobky, aniž by učinila kroky k prověření výrobků, bylo podle názoru žalované na místě tuto skutečnost v její neprospěch. Uvedený postup žalobkyně dle žalované vypovídá o podcenění vlastní odpovědnosti za potraviny uváděné na trh a nereflektování dřívějších nevyhovujících zjištění. Namítaná nákladnost testování výrobků nemůže mít na tento závěr vliv.
11. K druhé žalobní námitce týkající se tvrzeného nezohlednění polehčujících okolností, uvedla žalovaná, že není možno uplatňovat výklad opakem, pokud jde o závěry obsažené v judikatuře, způsob, kterým žalobkyně vyložila jí citované názory Nejvyššího správního soudu, je tak nekorektní. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, podle nichž *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje“*. Pakliže správní orgán posoudí některou okolnost jako přítěžující, její opak nemůže být automaticky považován za okolnost polehčující. Postup navrhaný žalobkyní nemá žádné právní opodstatnění a ve svém důsledku by mohl znamenat až popření zásady volného správního uvážení. Žalobkyní uvedená situace pak dle názoru žalované navíc nemá k nyní řešené věci vztah, když mělo jít o hodnocení okolností deliktu spočívajícího v nesplnění součinnosti, ale samotné nesplnění součinnosti nebylo hodnoceno jako přítěžující okolnost. Jak splněním požadavku na součinnost, tak splněním opatření byly ze strany žalobkyně plněny zákonné povinnosti a žalovaná setrvávána tom že plnění zákonných povinností nelze považovat za polehčující okolnosti. K těmto otázkám se žalovaná vyjádřila již dostatečně v napadeném rozhodnutí.
12. Ve vztahu ke třetí žalobní námitce týkající se aplikace přestupkového zákona, uvedla žalovaná, že se s ní dostatečně a správně vypořádala již v napadeném rozhodnutí, kde konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval ve správním řízení v souladu s přechodnými ustanoveními přestupkového zákona, když řízení provedl podle přestupkového zákona a jemu subsidiárního správního řádu. I když odpovědnost za dané protiprávní jednání byla posuzována podle dosavadních právních předpisů s ohledem na to, že k jednání žalobkyně došlo přede dnem účinnosti přestupkového zákona ve smyslu

§ 112 odst. 1 věta druhá zákona přestupkového zákona, nic nebránilo prvoinstančnímu orgánu vyhodnotit dle § 112 odst. 3 přestupkového zákona, že užije ve vztahu k určení druhu a výměry sankce právě přestupkový zákon. Postup podle § 112 odst. 3 přestupkového zákona tedy žalovaná jako nesprávný neshledala.

13. Konečně k poslední žalobní námitce vztahující se k údajnému likvidačnímu charakteru žalobkyni uložené pokuty, odkázala rovněž žalovaná odkázala na přezkum výše uložené pokuty zachycený v napadeném rozhodnutí, z něhož vyplývá, že pokuta byla odůvodněna dostatečně podrobně v souladu s § 37 a násl. přestupkového zákona.
14. Námitkou likvidačních dopadů uložené pokuty se dle žalované správní orgány obou stupňů zabývaly rovněž dostatečně. Pokud žalobkyně poukazuje na horní hranici sazby pokuty, jež může být za přestupek, kterého se dopustila, uložena, pak žalovaná poukazuje na to, že výše uložené pokuty činí 0,14 % uvedené sazby. Přezkum potenciálních likvidačních dopadů uložené pokuty se provádí ve vztahu k uložené pokutě, nikoliv k horní hranici sazby, a lze ho provést v rámci důkazů, které má správní orgán k dispozici. Pakliže rozhodnutí správního orgánu I. stupně je ze dne 5. 12. 2017 a napadené rozhodnutí ze dne 19. 2. 2018, logicky nebylo možné zabývat se listinou ze dne 27. 3. 2018 dokreslující ekonomickou situaci žalobkyně za rok 2017. Ze strany žalované, potažmo správního orgánu I. stupně, je tak splněna povinnost zabývat se majetkovými poměry ke dni jejich rozhodování. Nadto žalovaná uvedla, že tvrzení žalobkyně, že úvahy správních orgánů jsou krátkozraké a nezohledňují vývoj podnikání žalobkyně v delším časovém horizontu, nemá žádnou právní ani jinou oporu. Požadavek, aby správní orgány při hodnocení majetkových poměrů předjímalý vývoj podnikání v delším časovém horizontu, se vymyká běžné logice. Žalované nejsou zřejmé důvody, proč žalobkyně musela investovat celý zisk dosažený za rok 2016. Investice se týkaly nákupu výrobních prostor a výrobního zařízení. Žalobkyně nijak neodůvodňuje svoje tvrzení, že pokud by celý zisk neinvestovala, byla by ohrožena její samotná podnikatelská činnost. Žalovaná tak setrvala na svém názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí, že dluh žalobkyně, který jí vyplývá ze smluv o poskytnutí úvěrů, není důvodem k přehodnocení uložené pokuty, neboť pokud by se žalobkyně případně dostala do situace nutně vyžadující ukončení podnikání, pak by to nebylo v důsledku právě uložené pokuty, ale spíše nevhodně nastavené strategie hospodaření, když žalobkyně veškerý zisk obratem investovala bez ponechání jakékoliv rezervy na nečekaná vydání. O možnosti požádat o splátkový kalendář byla žalobkyně informována již v prvoinstančním rozhodnutí.
15. Závěrem žalovaná uvedla, že žalobkyně neprokázala, že by uložená pokuta byla likvidační, tj. že by se ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, jednalo o pokutu, „*která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel dostane do existenčních potíží*“. Žalobkyně tedy neprokázala, že za její majetkové situace by to byla právě pokuta ve výši 70 000,- Kč sama o sobě, která by měla způsobit likvidaci jejího podnikání.
16. Během jednání konaného dne 24. 6. 2020 obě sporné strany především odkázaly na písemná vyhotovení svých podání a setrvaly na svých stanoviscích.

Posouzení věci krajským soudem

17. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
18. Ze správního spisu soud zjistil, že inspektoři Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Plzni, provedli u žalobkyně ve dnech 9. 6. 2017 a 29. 6. 2017 kontroly za účelem došetření uvádění na trh nevyhovujících potravin, doplňků stravy EREKTIN XXL 100 kapslí, šarže č. EX1602, datum minimální trvanlivosti: 12/2018, a Ženšen pravý VITO LIFE 100 tbl., šarže: PG1603, datum minimální trvanlivosti: 8/2018, jejichž vzorky byly odebrány dne 26. 4. 2017 u společnosti Vito Grande s.r.o., IČO 05603251 za účelem provedení laboratorních rozborů. Této společnosti předmětné doplňky stravy dle předložených faktur dodala žalobkyně.
19. Z příslušných protokolů o kontrole vyplývá, že vzorek výrobku EREKTIN nevyhověl ve znaku koenzym Q10 deklaraci na obalu, kde se uvádělo, „koenzym Q10 8,6 mg na tobolku“, neboť zjištěný obsah koenzymu Q10 činil pouze 3,08 mg na tobolku, bylo tedy zjištěno uvádění na trh tohoto doplňku stravy, u kterého deklarovaný obsah koenzymu Q10 na obalu výrobku neodpovídal laboratorně zjištěné hodnotě, na obalu byly tedy uvedeny zavádějící informace o jeho složení. Označování a obchodní úprava tohoto doplňku stravy tak uváděla spotřebitele v omyl. Jeho uvedením na trh proto kontrolovaná osoba porušila čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1169/2011, dle něhož informace o potravinách nesmějí být zavádějící.
20. Výrobek Ženšen pravý pak nevyhověl ve znacích dimethomorph (suma izomerů), propiconazol, carbendazim a benomyl (suma benomyly a carbendazimu vyjádřená jako carbendazim) požadavkům uvedeným v příloze II k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 396/2005 (MLR dimethomorph (suma izomerů) : 0,05 mg/kg, propiconazol : 0,05 mg/kg, carbendazim a benomyl (suma benomyly a carbendazimu vyjádřená jako carbendazim) : 0,1 mg/kg) Žalobkyně tedy porušila svou povinnost stanovenou v článku 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 396/2005, neboť uvedla na trh potravinu-doplňek stravy Ženšen pravý-velikost balení 100 tablet, šarže č. PG1603, která obsahovala rezidua pesticidů převyšující maximální reziduální limit.
21. Správní orgán I. stupně na základě těchto zjištění uzavřel jednak, že tím, že žalobkyně uvedla na trh doplněk stravy EREKTIN XXL 100 kapslí, označení šarže č. EX1602, datum minimální trvanlivosti: 12/2018, velikost výrobku: 100 kapslí, celkové zjištěné množství 4 kusy balení (dle faktury č. 1690320 ze dne 13. 12. 2016), jejíž označování a obchodní úprava byly pro spotřebitele zavádějící (nepravdivá informace o obsahu deklarované účinné látky koenzym Q10), porušila povinnosti stanovené v čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1169/2011, podle kterého *„Informace o potravinách nesmějí být zavádějící, zejména pokud jde o charakteristiky potraviny a zvláště o její povahu, totožnost,*

vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, zemi původu nebo místo provenience, způsob výroby nebo získání.“

22. Tímto jednáním naplnila žalobkyně skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách a tabákových výrobcích, podle nějž *„se provozovatel potravinářského podniku dále dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími požadavky na potraviny uvádí na trh potravinu klamavě označenou nebo opatřenou zavádějícími informacemi anebo ji nabízí klamavým způsobem“*.
23. Současně správní orgán I. stupně uzavřel, že tím, že žalobkyně uvedla na trh doplněk stravy Ženšen pravý VITO LIFE 100 tbl., označení šarže: PG1603, datum minimální trvanlivosti: 8/2018 který obsahoval rezidua pesticidů převyšující maximální limit reziduí, porušila povinnosti stanovené v čl. 18 nařízení č. 396/2005, dle kterého *„produkty zahrnuté v příloze I nesmějí obsahovat od doby svého uvedení na trh jako potraviny nebo krmivá anebo od doby předložení zvířatům ke krmení žádná rezidua pesticidů převyšující MLR (maximální limit reziduí) pro tyto produkty stanovené v přílohách II a III.“*
24. Tím se žalobkyně dopustila přestupku uvedeného v ustanovení § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997, podle nějž *„se provozovatel potravinářského podniku dopustí správního deliktu tím, že nedodrží požadavky na bezpečnost potravin podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny“*.
25. Správní řízení ve věci bylo zahájeno doručením příkazu č. j. SZPI/AD422-15/2017 ze dne 17. 10. 2017, žalobkyni dne 19. 10. 2017; již jím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 70 000 Kč. Proti vydanému příkazu podala žalobkyně včasný odpor, kterým byl příkaz zrušen, a bylo pokračováno ve správním řízení. V něm správní orgán I. stupně vydal dne 5. 12. 2017 rozhodnutí č. j. SZPI/AD422-21/2017, kterým žalobkyni uznal opět vinnou spácháním uvedených přestupků a současně žalobkyni opět uložil pokutu ve výši 70 000 Kč.
26. K odvolání podanému žalobkyní pak žalovaná napadeným rozhodnutím, částečně rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnila, a to tak, že ke skutkům, jejichž spácháním byla žalobkyně uznána vinnou, doplnila vymezení času a místa jejich spáchání, a specifikovala, že právní kvalifikace jednání vychází z právního stavu účinného v době spáchání přestupků, nikoli v době provedení kontroly, ve zbytku pak rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.
27. Během jednání konaného před soudem dne 24. 6. 2020 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích prezentovaných v rámci jejich procesních podání.
28. Žaloba není důvodná.
29. Podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích: *„Provozovatel potravinářského podniku se dále dopustí přestupku tím, že nedodrží požadavky na bezpečnost potravin podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny.“*
30. Dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách a tabákových výrobcích: *„Provozovatel potravinářského podniku se dále dopustí přestupku tím, že v rozporu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími požadavky na potraviny uvádí na trh potravinu klamavě označenou nebo opatřenou zavádějícími informacemi anebo ji nabízí klamavým způsobem.“*

31. Podle čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011: „*Informace o potravinách nesmějí být zavádějící, zejména pokud jde o charakteristiky potravin a zvláště o její povahu, totožnost, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, zemi původu nebo místo provenience, způsob výroby nebo získání.*“
32. Podle čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 396/2005: „*Produkty zahrnuté v příloze I nesmějí obsahovat od doby svého uvedení na trh jako potraviny nebo krmiva anebo od doby předložení zvířatům ke krmení žádná rezidua pesticidů převyšující: a) MLR pro tyto produkty stanovené v přílohách II a III; b) 0,01 mg/kg pro ty produkty, pro které není v přílohách II nebo III stanoven žádný zvláštní MLR, nebo pro účinné látky neuvedené v příloze IV, jestliže nejsou stanoveny odlišné standardní hodnoty pro účinnou látku postupem podle čl. 45 odst. 2, přičemž se vezmou v úvahu obvyklé dostupné analytické metody. Takové standardní hodnoty se uvedou v příloze V.*“
33. Pokud jde o první žalobní bod týkající se postavení žalobkyně v distribučním řetězci, které dle jejího názoru nebylo náležitě vzato v potaz, dospěl soud k závěru, že je nedůvodný. Přisvědčit je nutno žalované potud, že odpovědnost za přestupek, kterým byla žalobkyně shledána vinnou, je vybudována na objektivní odpovědnosti. Obecně správný je rovněž i poukaz žalované na úpravu institutu liberace právnické osoby obsaženou v § 21 přestupkového zákona. Podle § 21 odst. 1 přestupkového zákona platí: „*Právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.*“ Platí tedy, že jestliže právnická osoba poruší nebo nesplní povinnost stanovenou na základě zákona, a toto porušení či nesplnění povinnosti konstituuje přestupek, může se tato právnická osoba své odpovědnosti zprostit toliko tehdy, pokud prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo po ni možno vyžadovat, aby přestupku zabránila.
34. S ohledem na to, že žalobkyně ani ve své žalobě nenamítá, že by v projednávaném případě nebylo porušení povinnosti stanovené jí zákonem dáno, musela by prostřednictvím svých tvrzení a důkazních návrhů prokazovat, že v souladu s citovanou právní úpravou vynaložila veškeré úsilí, které po ni lze vyžadovat, aby přestupku zabránila. Je však nutno konstatovat, že to žalobkyně nečiní ani v podané žalobě.
35. Správní orgány navíc úvahu, kterou žalobkyně zmiňuje, totiž že měla být při spolupráci se svým dodavatelem Vito Life Ltd. bdělejší, uvádí v souvislosti s výměrou pokuty, přičemž odkazují na tři přestupková řízení, v nichž byla žalobkyně potrestána v souvislosti s produkty této společnosti. V tomto směru má tato úvaha správních orgánů rovněž své místo a smysl, neboť vychází z povinnosti správních orgánů individualizovat ukládaný trest (k tomu srovnej především § 37 a § 38 přestupkového zákona). Žalobkyně nebyla postižena za to, že neprovádí důslednou kontrolu testováním každého výrobku, který nakupuje od svých dodavatelů, to jí ostatně vskutku zákon o potravinách a tabákových výrobcích, ani jiný právní předpis neukládá. Žalobkyně byla postižena za objektivně zjištěné přestupky, jichž se dopustila, přičemž při úvaze o druhu a výměře trestu bylo přihlédnuto k tomu, že žalobkyně neučinila žádné efektivní opatření ve vztahu k výrobkům dodávaným jí společností Vito Life Ltd., kvůli jejímž výrobkům již byla opakovaně potrestána.
36. Výše uvedené lze tedy shrnout tak, že v projednávané věci byla odpovědnost žalobkyně vyvozena správně, a to za použití přílehavých právních norem, které zakotvují objektivní odpovědnost žalobkyně. Liberační důvod v tomto případě nebyl naplněn (ostatně to ani

žalobkyně netvrdila, tím méně prokazovala). Na tom pak nemůže nic změnit poukaz žalobkyně na čl. 19 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, podle něhož: „*Provozovatel potravinářského podniku odpovědný za maloobchodní nebo distribuční činnost, která nemá vliv na balení, označování, bezpečnost nebo neporušenost potravin, zahájí v mezích své činnosti postupy, jimiž se z trhu stahují výrobky nesplňující požadavky na bezpečnost potravin, a přispívá k bezpečnosti potravin tím, že předá významné informace nezbytné ke sledování potravin, přičemž spolupracuje na opatřeních producentů, zpracovatelů, výrobců nebo příslušných orgánů.*“ Toto ustanovení totiž dopadá na situace, ve kterých je třeba zajistit participaci všech článků distribučního řetězce na stahování nevyhovujících potravin z trhu. Jedná se tu tedy o problematiku mimoběžnou s předmětem řízení, neboť žalobkyně nebyla postižena za porušení této své povinnosti. Že postavení žalobkyně je jiné než postavení distributora Vito Life Ltd. je pak notorií, která byla ve správním řízení zohledněna. Tato skutečnost však nemůže žalobkyni ze spáchaného přestupku vyvinít. Vymezuje-li se pak žalobkyně proti tomu, že správní orgány ji nevzaly dostatečně v úvahu, bylo její povinností vyložit i svůj náhled na to, jak to popřípadě měly učinit a jaký by to mělo dopad na výsledek řízení. Soud je přesvědčen, že správní orgány vzaly v tomto směru do úvahy všechny relevantní informace, a to jak v rámci rozhodování o vině žalobkyně, tak i o uložení sankce.

37. Důvodný není ani žalobní bod, který se týká tvrzeného nezohlednění polehčujících okolností. Nejprve je třeba obecně uvést, že přestupkový zákon obsahuje demonstrativní výčet polehčujících okolností ve svém § 39. To znamená, že v konkrétním případě je možno přihlédnout i k jiným, než v tomto výčtu obsaženým polehčujícím okolnostem. Žalobkyně však svou argumentací snad míří na polehčující okolnost upravenou v § 39 písm. d) přestupkového zákona, podle něhož: „*Jako k polehčující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel oznámil přestupek správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal.*“ Se žalobkyní však nelze souhlasit v tom, že tato polehčující okolnost byla v jejím případě dána; spatřovat ji totiž není možno jen v tom, že žalobkyně při zjišťování skutkových okolností případu, poskytuje správnímu orgánu součinnost. To je totiž její povinnost vyplývající z § 15 a § 16 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, jejíž nesplnění je samo o sobě postižitelné. Soud se shoduje se žalovanou, že plnění povinností při průběhu kontroly není možno považovat za polehčující okolnost při ukládání sankce za přestupek, který je při kontrole zjištěn. Předmětem polehčující okolnosti upravené v § 39 písm. d) přestupkového zákona je kvalitativně a obsahově zcela jiné jednání, než jen plnění povinnosti součinnosti při prováděné kontrole. Totéž pak platí i o plnění uložených opatření, totiž stažení dotčených výrobků z trhu a provedení laboratorních testů. Pokud pak žalobkyně namítá, že nebylo zohledněno, že z celkových 21 kusů doplňku stravy Ženšen pravý došlo ke stažení a likvidaci celkem 12 kusů, není soudu zřejmé, o jakou polehčující okolnost by se snad mělo ve vztahu ke skutkové podstatě přestupků, jejichž spácháním byla žalobkyně uznána vinnou, jít. Závažnost těchto přestupků totiž není nijak závislá na tom, zda se podařilo nějaké výrobky stáhnout z trhu a případně zlikvidovat. Soud ani nevidí důvod, pro nějž by skutečnost a stažení zhruba poloviny výrobků měla být hodnocena jako polehčující okolnost. V této souvislosti je možno dodat, že za polehčující okolnosti je možno považovat takové právně významné skutečnosti, které mají vliv na povahu a závažnost přestupku, případně jsou významné pro dosažení účelu ukládané sankce nebo osvětlují poměry pachatele, přičemž namítaná skutečnost není pod tento pojem podřaditelná.

38. Soud se dále zabýval žalobním bodem týkajícím se aplikace přestupkového zákona. K tomu se sluší jen pro pořádek předeslat, že přestupkový zákon vstoupil v účinnost dne 1. 7. 2017. Stalo se tak tedy až poté, co byly žalobkyní spáchány přestupky, jimiž byla napadeným rozhodnutím uznána vinnou. Řízení o přestupku však bylo, a v tom je třeba žalobkyni dát zapravdu, zahájeno až v době účinnosti přestupkového zákona, konkrétně doručením příkazu ze dne 17. 10. 2017, který byl žalobkyni doručen dne 19. 10. 2017. Intertemporální ustanovení obsahuje přestupkový zákon v § 112.
39. Podle § 112 odst. 1 přestupkového zákona platí: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“*
40. Dle § 112 odst. 3 přestupkového zákona: *„Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.“*
41. Podle § 112 odst. 4 přestupkového zákona: *„Zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.“*
42. Především dlužno konstatovat, že se žalobkyně mýlí, pokud uvádí, že správní orgány nesprávně nepostupovaly podle přestupkového zákona. Naopak ze správního spisu je na první pohled patrné, že správní orgány řádně postupovaly právě dle přestupkového zákona, nikoli podle předchozí právní úpravy. Není tedy pravdou, že by správní orgány použily účinnou právní úpravou toliko pro určení druhu a výměry trestu.
43. Věta obsažená v odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle níž byla odpovědnost za protiprávní jednání žalobkyně posuzována podle dosavadních právních předpisů, tak podle názoru soudu jen správně, byť neobratně, vyjadřuje totéž, co druhá věta shora citovaného ustanovení § 112 odst. 1 přestupkového zákona, respektive závěr, podle něhož nelze účinnou právní úpravu ve vztahu k projednávaným přestupkům považovat za příznivější, neboť jen v tom případě by bylo namíste aplikovat i při jejich posuzování účinný právní předpis. Jedná se tu o klasický případ intertemporálního působení norem trestního práva (správního). Otázky posouzení odpovědnosti za přestupek a posouzení otázky, podle které procesní právní úpravy třeba v tom kterém řízení postupovat, nelze směšovat, jak činí žalobkyně, ale naopak je nutno je odlišovat. To ostatně činí i sám zákon, a to odlišnou úpravou obsaženou jednak v § 112 odst. 1 přestupkového zákona, jednak v § 112 odst. 4 přestupkového zákona.
44. Soud tedy neshledal v postupu správních orgánů žalobkyní namítanou vadu. Ani tento žalobní bod tedy není důvodný.
45. Konečně se soud zabýval poslední žalobní námitkou, která se týká tvrzeného likvidačního charakteru žalobkyni uložené pokuty. Ani tento žalobní bod však není důvodný. I pokud jde o tuto námitku, lze žalobkyni přisvědčit potud, pokud odkazuje na obecná východiska nepřípustnosti ukládání pokut majících likvidační charakter, tedy takových, které mají natolik extrémní dopad do majetkových poměrů trestaného, že v případě fyzických osob zasahují do obstarávání základních životních potřeb, respektive

výživu osob na trestaném závislých, u právnických osob jejich majetkovou podstatu, u podnikajících fakticky znemožňují další výkon podnikání, případně je činí bezúčelným, neboť celý výnos bude sloužit k zaplacení pokuty. Toto však není případ žalobkyně.

46. Předestat je v tomto směru nutno, že žalobkyně byla na základě § 17f písm. d) zákona o potravinách a tabákových výrobcích ohrožena sazbou pokuty až do výše 50 000 000 Kč. Uložená pokuta ve výši 70 000 Kč tak činí 0,14 % této horní hranice. To jistě samo o sobě ještě neznamená, že v konkrétním případě nemá pokuta likvidační charakter, nicméně lze konstatovat, že částka 70 000 Kč u podnikatelských subjektů zpravidla excesivní nebude. I v této souvislosti je podle názoru soudu nutno akcentovat, že stanovení výměry výše sankce se ve správním řízení odehrálo řádně a bylo i řádně zdůvodněno, mj. i tím, že žalobkyně již byla pro podobné přestupky dříve třikrát postižena a je tedy recidivistkou.
47. Soud konstatuje, že správní orgány rovněž řádně vysvětlily, z jakých důvodů uloženou pokutu za likvidační nepovažují, a to na podkladě zjištění rozhodujících okolností případů a rovněž i tvrzení samotné žalobkyně. Odmítnout je tak nutno žalobní tvrzení, podle něhož byly majetkové poměry žalobkyně hodnoceny k 31. 12. 2016, nikoli ke dni rozhodování správních orgánů. Již z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela zřejmé, že bylo přihlédnuto nejen k výsledkům hospodaření v roce 2016, ale i k dalším skutečnostem, mj. i k těm, které tvrdila sama žalobkyně, například nákupu nového kapslovacího stroje, který si vyžádal úvěr ve výši 3 906 000 Kč. Je-li tedy žalobkyně schopna ve svém podnikání čerpat a splácet úvěr takovéto výšky, ještě dále to oslabuje její tvrzení ohledně likvidační výše pokuty v částce 70 000 Kč.
48. K revizi tohoto závěru pak soud nemůže vést ani tvrzení o záporném kapitálu žalobkyně, neboť to by v podstatě znamenalo, že právnické osoby se záporným kapitálem jsou prakticky pokutou nepostižitelné. Nachází-li se podnikání žalobkyně skutečně v tak labilní pozici, je ke zvážení úprava podnikatelské strategie či obchodního modelu; není to však samo o sobě důvodem k závěru o likvidačním charakteru uložené pokuty.
49. Soud neponechal bez povšimnutí skutečnost, že žalobkyně ve své žalobě hovoří toliko o potencialitě likvidačního charakteru pokuty, sama ani netvrdí, že uložená pokuta tento charakter skutečně má; i to je indikace toho, že uložená pokuta likvidační charakter ve skutečnosti nemá, neboť v takovém případě by žalobkyně mohla svá jednoznačná tvrzení doložit příslušnými doklady, nikoli jen dohady o tom, že snad tato pokuta může mít pro žalobkyni likvidační následky. I po zhodnocení obsahu správního spisu je soud přesvědčen, že pokuta ve výši 70 000 Kč pro žalobkyni rozhodně likvidačního charakteru nenabývá.
50. Jako nedůvodný pak soud vyhodnotil i návrh žalobkyně na moderaci uložené pokuty na částku 35 000 Kč. Soud by k tomuto rozhodnutí skutečně mohl na podkladě § 78 odst. 2 s. ř. s. přistoupit, v projednávaném případě však nejsou splněny podmínky v tomto ustanovení stanovené. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. platí: „Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“ Předpokladem pro moderaci uložené sankce je tedy to, že byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Přestože soud spatřuje určitou distinkci mezi pojmem pokuta s likvidačním charakterem

a pokuta zjevně nepřiměřená, zda je v daném případě právě taková sankce uložena, lze přezkoumat v podstatě stejným způsobem, tedy prostřednictvím kritérií pro ukládání sankce. Přitom soud již v tomto rozsudku konstatoval, že žalobkyni byla pokuta uložena řádně (a její uložení bylo i řádně odůvodněno). Sankce byla zvolena jako odpovídající povaze a závažnosti spáchaných přestupků po přihlédnutí k přitěžujícím okolnostem a rovněž tomu, že se v případě žalobkyně jedná již o opakovanou recidivu. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobkyni nebyla uložena pokuta ve zjevně nepřiměřené výši, a proto nejsou splněny podmínky pro aplikaci moderačního ustanovení s. ř. s.

Závěr a náklady řízení

51. Protože soud dospěl k závěru, že všechny žalobní námitky byly nedůvodné, žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 24. června 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu